

[Ohr. Søgaard.]

og navnlig for Børn; hvad der forevises inde i Teatret, maa man dog betale for at se, men Plakaterne er til Skue for alle, og dem kan der sikkert være en hel Del at indvende imod. Jeg vil henstille til Justitsministeren at give Censuren Tilhold om i saa Henseende at gøre sin Pligt. Det gælder om, at disse Censurer har de rette Forudsætninger; det gælder om, at det er Folk, der er i fuld Vigueur. Vi har, saa vidt jeg ved, for Tiden tre Censurer, men det er vel nok den ene af dem, der i det væsentlige gør Arbejdet, og saa har han endda en anden Stilling ved Siden af. Det er mange Films, der skal censureres mellem Aar og Dag, og Arbejdet skal dog gerne gøres forsvarligt og grundigt. Det gøres jo heller ikke helt gratis; ifølge den sidste Finanslov har det kostet 22 425 Kr. 94 Ø. at faa disse Films censuret, og man kan godt forlange at faa et grundigt og solidt Arbejde gjort for disse Penge. Som sagt, jeg vilde gerne henstille til Justitsministeren, at han har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold og tilholder Censuren at gøre sin Pligt. Jeg tror for Resten ikke, det var af Vejen, at der kom en Kvinde ind i Biografcensuren. Der har tidligere været Tale om det, og jeg henstiller til Ministeren, om det ikke var paa sin Plads. Endvidere vil jeg spørge Ministeren, om det, nu da der er Tale om Virksomheder af saa stort Omfang, ikke kunde være rigtigt, at der blev ansat en sagkyndig Konsulent til at tage sig særlig af disse Sager, afgive Erklæring i disse Sager og specielt at vaage over, at Loven bliver overholdt. Saa vidt jeg ved, indkommer der langt større Beløb for Censuren fra Teatrene, end Censuren egentlig koster, saa der vil sikkert der være tilstrækkelige Midler til at lønne en saadan Konsulent.

Naar jeg har udtalt nogle kritiske Bemærkninger om Censuren, vil jeg samtidig indrømme, at den dog kan være vanskeligt stillet. Saa vidt jeg ved, er det saaledes, at Censuren enten skal forkaste en Film eller godkende den, og da godkende den enten til Forevisning for alle eller godkende den til Forevisning for Personer over 16 Aar. Kunde der ikke være Mening i, at Censuren fik nogen Ret til at beklippe Filmene? Der er jo ikke noget i Vejen for, at ellers gode Films kan have enkelte Pletter, som godt kunde fjernes uden Skade for Handlingens Sammenhæng.

I 1922 blev der i Loven indsat en Bestemmelse om kommunale Tilsyn, som skulde føre Kontrol med, at Bevillin-

gerne blev benyttet paa forsvarlig Maade. Dette kommunale Tilsyn blev mødt med et Skuldertræk fra forskellige Sider, og man regnede ikke meget med det. Jeg kan dog ikke sige, i hvilket Omfang man i de forskellige Kommuner har taget Op-gaven op. Her i København har man taget Sagen ret grundigt op. I Københavns Borgerrepræsentation fandt der den 18. September 1924 en Forhandling Sted paa Grundlag af en Beretning, vedkommende Udvalg havde afgivet. Jeg har ikke lagt Mærke til, om Spørgsmaalet har været til Forhandling siden, men det er for saa vidt ligegyldigt, da Forholdene vel i det hele og store er de samme nu, som de var for 4 Aar siden. Det kommunale Udvalgs Indstilling her fra Hovedstaden — og den har Betydning, da man jo herinde har de virkelig store Teatre — viser, at Udvalget har taget sig ret grundigt af Sagen. Med Formandens Tilladelse skal jeg citere enkelte Udtalelser, der faldt i Borgerrepræsentationen ved den Lejlighed. Udvalget klager i Almindelighed over, at der er for mange „daarlige Films“ og „slette Lokaler“, og over, at „Bevillingshaverne ikke har den økonomiske og kunstneriske Ledelse“, som de efter Loven skulde have. Forhandlingerne er refereret i „Berlingske Tidende“ for 19. September 1924. Borgmester Kaper karakteriserede da først Forestillingerne saaledes: nogle „gode“, andre „fjollede“ og for det tredje nogle „uheldige paa det moralske Omraade“. Det er altsaa ikke absolut anerkendende Bemærkninger, der faldt fra ham. Han udtalte endvidere:

„Lovens Hovedøjemed er at gøre den, som sidder inde med Bevillingen, ansvarlig for Forestillingen, men dette sker ikke Fyldest. Taleren har mere end en Anelse om, han mener at have Sikkerhed for, at Bevillingsejere staar i et stærkt Afhængighedsforhold med Hensyn til Teatrets Drift og Repertoire. De store Udlejningsbureauer var i alt væsentligt Herre paa dette Omraade, saavel paa den anden som paa denne Side af Atlanterhavet, ja, jeg kan føje til, ogsaa paa denne Side af Nordsøen, ja, Lille og Store Bælt med. Der gør sig oven i Købet en vis Terrorisme gældende fra Kompagniernes Side. Teatrene maa ikke alene binde sig for længere Tid, men de maa ogsaa forpligte sig til ikke at stikke andre Films imellem fra et andet Kompagni. Dernæst er der Spørgsmaal om Bevillingshavernes Afhængighedsforhold af dem, som finansierer. Paa dette Omraade er der Eks-empler paa, at man har affundet sig med